

DIERENARTS IN NEW YORK

*Voor mijn man, Steve,
bij alles mijn partner*

Inhoud

Inleiding	9
Hoofdstuk 1 - Hoe het is begonnen	19
Hoofdstuk 2 - De fantastische mevrouw Rivers	31
Hoofdstuk 3 - Mijn behendigheidsstraining	49
Hoofdstuk 4 - Een unieke band	65
Hoofdstuk 5 - Dieren brengen mensen tot elkaar	87
Hoofdstuk 6 - Huisdieren met een handicap doen gewoon mee	113
Hoofdstuk 7 - Onvermoede gevaren in het dagelijkse leven	129
Hoofdstuk 8 - Mensen die zich slecht gedragen	147
Hoofdstuk 9 - Dagen met een gouden randje	175
Hoofdstuk 10 - Vetgedrukte namen	187
Hoofdstuk 11 - Seks en dieren in New York	201
Hoofdstuk 12 - Ik ben mooi, dus mijn huisdier moet dat ook zijn	213
Hoofdstuk 13 - Het geheime leven van mensen	235
Hoofdstuk 14 - Schatrijke mensen zijn wel degelijk anders	249
Hoofdstuk 15 - Wie is nu eigenlijk de patiënt?	269
Hoofdstuk 16 - Een begin en driemaal een einde	283
Hoofdstuk 17 - Asiëdieren, het grootste geschenk	295
Hoofdstuk 18 - Een goede manier van genezen	307
Dankwoord	313

Inleiding

Bij dinertjes in Manhattan stokt het gesprek vaak als men mij vraagt wat ik voor werk doe.

‘Ik ben dierenarts.’

Er is altijd wel iemand die dan uitroept: ‘O, dat had ik ook zo graag willen worden!’

Ik ken dat gevoel, denk ik dan. Ik was zo’n kind dat knuffeldieren injecties gaf en rekverband om de nek van de hond bond tot mijn ouders het me verboden.

Nu ben ik dierenarts en het is net zo fijn als ik had gehoopt. Zelfs beter, omdat ik niet in een steriele kliniek werk, maar op huisbezoek ga bij honden en katten in heel Manhattan – in penthouses, appartementen en eenvoudige flats.

Ik krijg hierdoor niet alleen de gelegenheid dieren te behandelen, wat ik zo graag doe, maar het geeft me ook een kijkje achter de schermen in het leven van hun baasjes. Voor een geboren en getogen New Yorker zoals ik, is deze baan een lot uit de loterij. Ik doe dit nu sinds september 1992, toen ik op het idee kwam City Pets in het leven te roepen: Manhattans eerste fulltime huisbezoekdienst voor honden en katten. Het was een volkomen nieuw concept en ik heb het gaandeweg ontwikkeld. Vanaf de allereerste dag heb ik vier tot acht adressen per dag bezocht. Mijn assistent en ik doorkruisten de stad van Battery Park City aan de zuidelijke punt van Manhattan tot Harlem in het noorden, en van de East Side naar de West Side om dieren te behandelen, of dat nu bij schatrijke stadgenoten was

of bij mensen die het niet breed hadden. Ik had daardoor een plekje op de eerste rang waar ik vol zicht had op het privéleven en zelfs de geheime levens van New Yorkers en hun honden en katten.

Net zoals op die eerste dag begint elke werkdag nog steeds met het opstellen van een afsprakenschema. Ik maak een lijst van de namen en adressen van de dieren, hun eigenaren, en wat we voor de geplande behandelingen nodig hebben. Nadat we de benodigde apparatuur en medicijnen in rolkoffers, draagtassen en rugzakken hebben ingepakt, gaan mijn assistent en ik op weg met een vooropgesteld plan, dat echter altijd kan veranderen vanwege spoedgevallen of telefoontjes over zieke dieren die niet kunnen wachten. Het is een hectische, zenuwslopende baan. En het is bijzonder boeiend werk.

Ik zal een voorbeeld geven hoe het op een gewone dag bij City Pets kan gaan.

Mijn eerste patiënt die ochtend was Biscuit Roseton, een witte jack-russellterriër met lichtbruine vlekken en slaphangende oren die met haar gezondheid tobde, maar niettemin altijd een vriendelijke glimlach op haar snuit had. Ze woonde in een groot *beaux-arts*-gebouw in de Upper East Side dat op zich de moeite van een bezoek waard was.

Ik ging al zes maanden vijfmaal per week naar Biscuit, omdat ze speciale aandacht nodig had. Haar eigenaresse, mevrouw Roseton, had haar per ongeluk aangereden toen ze bij hun buitenhuis in Southampton achteruit de garage uit was gereden. Ze hadden de gewonde Biscuit onmiddellijk naar een kliniek gebracht waar men erin was geslaagd haar in leven te houden, maar haar wervelkolom was dermate beschadigd dat men de familie had verteld dat Biscuit nooit meer zou kunnen lopen. Toen had mevrouw Roseton mij gebeld.

De fysiotherapie die ik Biscuit gaf had goede resultaten. Ze zou haar achterpoten nooit meer ten volle kunnen gebruiken, maar ik wilde de kracht ervan in zoverre opbouwen dat ze in staat zou zijn

een tweewielskarretje te gebruiken. Voor de fysiotherapeutische behandeling vulden mijn assistent George en ik de grote whirlpool van de masterbedroom met warm water en zetten Biscuit daarin, met haar voorpoten op het leesplankje dat bij het bad hoorde, terwijl haar achterpoten in het water bungelden. Terwijl de zestien spuiten van de whirlpool een stimulerende stroming veroorzaakten, bewoog ik Biscuits achterpoten onder water met fietsbewegingen. George leidde haar intussen af door haar lekkere hapjes te voeren.

En het werkte! Biscuit was dol op deze halfuurtjes van fysiotherapie, of misschien ging het haar alleen om de lekkere hapjes, en al na een week was haar spierkracht aanmerkelijk verbeterd. Na drie maanden kon ze met ondersteuning al een beetje staan. Na vijf maanden zag ik tekenen van *spinal walking*, imitatie van de natuurlijke loopbewegingen zonder dat er communicatie bestaat tussen de hersenen en de poten. Het ziet eruit als een soort dronken waggelgang, misschien niet erg mooi om te zien, maar het is in elk geval een zelfstandige manier van bewegen.

Ik was vandaag erg benieuwd of ze nog verdere vooruitgang had geboekt. Toen ik aanbelde, deed mevrouw Roseton open. Ze zag er erg ontdaan uit en zei: ‘O, sorry, Amy. Ik had moeten bellen om af te zeggen.’

Normaal gesproken zag haar huis er piekfijn uit, maar nu heerste er chaos. Water stroomde als de Niagarawatervallen over de spectaculaire centrale trap en een aantal mensen was in de hal bezig het water weg te pompen om de overstroming onder controle te krijgen.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik.

‘De leidingen zijn gebarsten. De loodgieter zei dat de afvoerpijp van de whirlpool in de masterbedroom helemaal verstopt was, en toen de leiding barstte door alle druk die er daardoor op stond, stroomde het water helemaal tot in de kelder.’

George en ik keken elkaar aan en slikten. Het is bekend dat jackrussellterriërs sterk verharen en niemand had eraan gedacht om na elke therapieessie de haren uit het afvoerputje van het bad te

verwijderen. Na vijf maanden fysiotherapie moet er een forse dot haar in de leiding hebben gezeten.

Ik dacht meteen: dit is mijn schuld, en ik hoopte vurig dat mevrouw Roseton niet zou zeggen dat ik voortaan niet meer hoefde te komen. Ik wilde Biscuit erg graag blijven behandelen en eerlijk gezegd kon ik het geld goed gebruiken.

‘Daar is ze!’ zei mevrouw Roseton. De stress verdween van haar gezicht en ze glimlachte weer als vanouds toen de kleine Biscuit door de chaotische hal naar ons toe kwam waggelen met haar jackrussell-grijs op haar snuit. Het was duidelijk dat het mevrouw Roseton niets kon schelen dat ik een waterschade van tienduizenden, zo niet honderdduizenden dollars had veroorzaakt. Het enige wat voor haar telde, was dat Biscuit weer in staat was zelfstandig te lopen.

Ze keek stralend naar Biscuit en zei toen tegen mij: ‘We zouden de behandeling van vandaag eigenlijk niet moeten overslaan. Kun je misschien in de keuken werken? Dat is de enige plek in huis die nog droog is.’

‘Er valt wel iets te improviseren,’ zei ik en ik probeerde niet te laten merken hoe opgelucht ik was dat ze me niet de laan uit had gestuurd.

Onze volgende afspraak was in een appartementengebouw op de hoek van East 26th Street en Lexington Avenue in de wijk Flatiron, en een groter verschil met de pracht en praal van Biscuits met marmer versierde herenhuis kon er niet zijn. Gail was een nieuwe klant en ze had een afspraak gemaakt voor Sweetie, haar tienjarige grijsmet-witte poes die aan constipatie leed.

Het kostte ons een halfuur om de paar kilometer door de stad af te leggen. Gail woonde in een onopvallend gebouw met ongeveer vijftig appartementen. De dubbele voordeur ging open toen ik op de bel drukte. We liepen door een smalle, donkere gang naar de lift, die piepend en krakend kwam afzakken.

‘Ik ga niet met die lift,’ zei George. ‘Levensgevaarlijk.’

Hij nam de trap, terwijl ik met onze tassen de lift naar de vijfde verdieping nam. George kwam hijgend boven en we gingen door een slecht verlicht doolhof van gangen op zoek naar 5F.

Ik belde aan. Een corpulente, behalozе vrouw van middelbare leeftijd in een versleten legging en een oversized t-shirt met opdruk van *The Simpsons* probeerde de deur van het appartement ver genoeg open te krijgen om ons met al onze spullen binnen te laten. 'De deur kan niet verder open,' zei ze. Ik wrong me door de smalle opening en zette de rolkoffer dwars om hem naar binnen te kunnen trekken.

Eenmaal binnen zag ik waarom de deur niet verder open kon. Erachter lagen stapels kranten en rommel.

Gail was een hamsteraar. Haar eenkamerflat zat tot de nok vol met dingen die ze allang had moeten weggooien. We volgden haar over een smal pad tussen stapels papier, kartonnen dozen en melkkratten die ze van de straat had gehaald om dingen in te bewaren.

Ik zag overal vuile kleren, glazen potjes met onduidelijke inhoud en onafgewassen borden en kopjes. Er hing een geur van bederf die vaag werd overschaduwd door die van marihuana. In de keuken stonden op de vloer tientallen schaaltes met de aangekoekte restanten van het blikvoer dat ze haar poes Sweetie de afgelopen weken had gegeven.

Sweetie draaide rond Gails benen. Het was een mooie witte poes met grijze vlekken die dringend aan uiterlijke verzorging toe was.

'Ik geloof dat ze geconstipeerd is,' zei Gail, terwijl ze haar zilvergrijze kroeshaar achter haar oren streek.

'Daar komen we snel genoeg achter,' zei ik. Ik keek om me heen of ik in de overvolle zitkamer een vrije plek zag waar ik de poes kon onderzoeken, maar alles lag vol. Gail was op de enige beschikbare stoel gaan zitten.

'Hebt u een tafel waar ik Sweetie op kan neerzetten om haar te onderzoeken?' vroeg ik haar.

Ze keek om zich heen en zei: 'Nee.'

‘Waar eet u?’

‘Ik eet staand.’

Jeetje. George en ik verplaatsten een paar dozen om ruimte te maken op de stoffige vloer. Met veel tegenzin ging ik op mijn knieën zitten. Het onderzoek leverde niets bijzonders op. Sweetie was niet geconstipeerd. In dit chaotische appartement kon ze overal gepoept hebben zonder dat Gail het wist. Ik nam haar wat bloed af, gaf haar een paar ontbrekende vaccinaties, knipte haar nagels en borstelde haar vacht, iets wat misschien voor het eerst van haar leven voor haar werd gedaan.

‘Waar staat de kattenbak?’ vroeg ik.

‘In de badkamer. Die is daar.’ Gail wees in de richting.

George bleef bij Gail terwijl ik een kijkje ging nemen. De badkamer zag er verschrikkelijk uit. De vloer, de muren en de wc-pot zaten onder de vieze vlekken, in de afvoerputjes zaten plukken haar (wat me onmiddellijk deed denken aan mevrouw Rosetons loodgieter) en ik had nog nooit zo’n smerige kattenbak gezien. Hij was bijna helemaal gevuld met harde keuteltjes en zo te zien en te ruiken had Gail hem al maanden niet verschoond.

Hoe kon ze weten of haar poes aan constipatie leed als ze niet eens de kattenbak verschoonde?

Ik ging terug naar de zitkamer, waar Sweetie nu bij Gail op schoot zat en haar snuit tegen de wang van haar vrouwtje wreef. Gail gaf haar huisgenootje een zoen en glimlachte voor het eerst naar ons. ‘Dank u wel. Ze lijkt zich nu al beter te voelen.’

Die twee waren duidelijk verliefd op elkaar.

‘Er zijn een paar dingen die u moet doen om ervoor te zorgen dat Sweetie niet ziek wordt. U moet haar elke dag vers voedsel en water geven. Als ze klaar is met eten moet u het schoteltje afwassen. Het is ook heel belangrijk dat u elke dag de kattenbak verschoont, zodat u weet of ze poept of niet.’

‘Goed.’

‘Ik kom over vier weken weer bij haar kijken.’ Als Gail wist dat

ik terug zou komen, zou ze misschien inderdaad voor vers voedsel en betere hygiëne zorgen.

Gail stemde ermee in en daar was ik blij om. Nu kon ik hen allebei een beetje in de gaten houden, want hier kon zowel de patiënt als de cliënt wel een beetje hulp gebruiken. Ik wist toen niet dat ik in dit opzicht gelijk zou krijgen.

We waren aan de late kant voor onze volgende afspraak, die in de wijk Chelsea was, bij de heer en mevrouw Hurvitz, internationale sterren in de wereld van de klassieke muziek. Bij echtparen heb ik meestal met de vrouw te maken. Bij de familie Hurvitz was dat juist omgekeerd.

‘Schumann heeft maagpijn,’ zei meneer Hurvitz toen hij de deur opendeed en hij gaf me de riem van zijn spaniël nog voordat ik over de drempel was gestapt.

‘Welnee, er mankeert hem niets,’ riep mevrouw Hurvitz vanuit een aangrenzende kamer. ‘Hij moest overgeven omdat hij te veel had gegeten.’

‘Wanneer heeft hij overgegeven?’ vroeg ik.

‘Gisterochtend,’ zei meneer Hurvitz.

‘En daarna?’

‘Nee, daarna niet meer. Hij heeft normaal gegeten, behoorlijke porties, en hij heeft alles binnengehouden. Ik heb hem vanochtend zelfs mijn bagel gegeven.’

‘Heeft hij last van diarree of een zachte stoelgang?’ vroeg ik.

‘Nee. Alles is normaal.’

‘Zijn er andere symptomen geweest?’

‘Nee, maar je kunt niet voorzichtig genoeg zijn.’

Mevrouw Hurvitz was erbij gekomen. Ze keek geërgerd. ‘Mindel,’ zei ze tegen haar man, ‘met onze zoon ben je in achttien jaar niet één keer naar de dokter gegaan, niet voor routinedingen en niet als hij ziek was, en nu heb je de dierenarts onder je snelkeuzetoets?’

‘Ik hou nu eenmaal van mijn hond,’ was zijn weerwoord.